

452. Az együttszenvedés imája

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Imádkozzuk a 65. sz. ének 2- 2 versszakát:

Áll a gyötrött Istenanyja, kín az arcát könnybe vonja.
Úgy siratja szent Fiát, úgy siratja szent Fiát.

Gyász a lelkét meggyötörte, kín és bánat összetörte,
Törnek éle járta át, törnek éle járta át.

Az együttszeretés imája nemcsak együttműködés az Úrral, hanem az ő szenvedésében való részesedés is. A lélek – aki egészen átadta magát a szeretetben, aki felbonthatatlanul eggyé akar lenni isteni Urával – részt kap Jézus szenvedésében is. Jézus ugyanis amikor már hiába prédikált, amikor már nem hallgattak rá, amikor a tömeg a keresztre feszítését követelte, akkor nem a szó erejével hívta magához azokat, akiket az üdvösségre szánt, hanem a szenvedés és a halál, illetve a halál feletti győzelem erejével: keresztre feszült értünk. A lélek-menyasszony együtt akar lenni isteni Urával, mint ahogyan feleség is együtt van férjével, jóban-rosszban egyaránt. A földi menyasszonynak tehát egy nagy kitüntetése, egy nagy lehetősége, hogy isteni Urával együtt legyen a szenvedésben. Ez jegy-ajándék, kitüntető figyelem, ez egyesülés a szeretett isteni Völegénnyel a szenvedésben. Ez a lelkek egysége, együttszenvedése, latinul: *compassio*.

Nagyénteken Jézus keresztre mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, aki Kleofás felesége volt és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll anyja, és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: „Asszony, nézd, ő a te fiad!” Azután a tanítványhoz fordult: „Nézd, ő a te anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány (Jn 19, 25-27). A fájdalmas anya tehát ott volt egyszülött Fiával a kereszt tövében. Az a szekvencia, amely Stabat Mater címmel elhíresült, valószínűleg a középkor ferences misztikus költőjének, Jacopone da Todinak (1230k.–1306) a verse. E témában sok zenemű keletkezett, mivel más zeneszerzők is próbálták magukat beleélni a Szűzanya szenvedésébe.

Sík Sándor is lefordította, most az ő szövegét imádkozzuk tovább a Hozsanna 65. éneke 3-4. versszak eléneklésével:

Ó mily nagy volt ama drága Szűzanya szomorúsága
Egyszülött szent magzatán, egyszülött szent magzatán.

Mennyit sírt és hogy kesergett látván azt a nagy keservet,
Azt a nagy kínt szent Fián, azt a nagy kínt szent Fián.

I. Mi játszódott le Mária szívében? A Jézus Szívével való együtt szenvedés, amelynek rezdüléseit ez a himnusz oly belső átéléssel tárja elénk.

Jézus Szívének a szenvedéseit pedig a zsolozsma hozza közel hozzánk. Az Imádságra hívás antifónájában így szólít bennünket is: „Krisztus Urunk értünk kísértést és gyötrelmet szenvedett, jöjjetek, imádjuk!” Őt ugyanis nem csak a 40 napos pusztai böjtölés alkalmával kísértette a gonosz, hanem máskor is gyötörte. A gonosz lélek egyre jobban megbizonyosodott arról, hogy a Názáreti Jézus az a Messiás, akiről a paradicsomkertben hallotta, hogy majd le fogja győzni. Ezért egyre elkeseredettebben küzdött ellene. Amikor Jézus az eucharisztikus beszédet mondta Kafarnaumban, akkor sokaknak a szívében így fogalmazódott meg a válasz: *Kemény beszéd ez, ki hallgathatja ezt?*

(Jn 6, 60). Jézusnak a Szívét mélyen érintette a hallgatóinak az értetlensége. Fájt neki. A legbelsőbb tanítványait is ilyen szempontból kérdezi: „*Csak nem akartok ti is elmenni?*” Vigasztalására volt Szent Péter szava, amelyet a többiek nevében is mondott: *Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak* (vö. Jn 6, 67-68). Ebből akkor lehet mindjárt megtanulni azt is:

Ha szenvedéseink, gyötrődéseink vannak Jézus miatt, akkor ezeket vállaljuk Jézussal! Ő az, aki megvigasztal és megerősít bennünket a szenvedésekben. A lélek-menyasszony is, amikor úgy érzi, hogy erejét meghaladja az a megpróbáltatás, amely őt érte, isteni Urához menekül. Isteni Vőlegénye Szívéből merít erőt. Nem alszik, mint a Getszemáni kertben a tanítványok, mert a Jézus iránti szeretet lüktetése járja át. Jézussal együtt borul a mennyei Atya elé. Nyilván hogy az evangélisták Jézusnak azt a szavát írták le, amelyet ő hozzájuk intézett: *Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!* (Mk 14, 38). De ez a szó tükrözi Jézusnak az agóniáját, a halálküzdelmét, a kísértőnek a gyötrését. Az ember számára is az elhagyatottság a legfájdóbb gyötrelem. Jézust is megkísértette a gondolat: „Miért? Érdemes ezt csinálni?” Hiszen már alig pár perccel előbb megjövendölte Péter tagadását. Tudta Júdás árulását, de az összes bűnt ismerte. Nem csoda, hogy vért verejtékezett bele.

A lélek-menyasszony a szeretetével próbálja Jézus vérverejtékeit letörölni, szenvedését enyhíteni. Az ő szenvedésében való részesedés által megkönnyíteni a terheket. A lélek-menyasszony együtt rezdül Jézus szívével, aki a világ üdvösségéért szenved, aki minden ember bűne miatt gyötrődik. Minden ember bűne, terhe nyomja. Amikor a lélek-menyasszony isteni Ura elé borul, vele együtt könyörög a mennyei Atyához irgalomért, akkor imádja is isteni Urát, ahogyan az Egyház mondja: „Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot.” A lélek-menyasszony tudja isteni Urától: A szenvedés a megdicsőülés útja. Az Egyház latinul így fogalmazta (ezt meg): *Per crucem ad lucem: A kereszttel jutunk el a megdicsőülés világosságára, a fényességre.* A lélek-menyasszony, tehát az Istentől kiválasztott ember imádja ezért isteni Urát, meghódol előtte a szeretet legnagyobb teljesítményével, mert tudja azt, hogy Jézusnak a mindhalál, mégpedig a kereszthalál való szenvedése szolgált a mi megváltásunkra. Jézusnak az engedelmissége tette jóvá a mi bűneinket. Jézus így adott elégtételt a mi gyötrelmeinkért, a mi szenvedéseinkért. A lélek-menyasszony készséggel (esen) részt vesz isteni Ura áldozatában.

Amikor az isteni Ige a világba lépett, akkor a mennyei Atyának azt mondta: „*Megyek, hogy teljesítem akaratomat* (Zsid 10, 9), amint a Könyvtékercsben rólam írva van. A lélek áhíttal szemléli isteni Ura készségét, és tudja, hogy milyen nagy útra indul. A lélek, akit az Úr társul vett maga mellé a szenvedésben, nem akarja elhagyni az Urat, akármennyire hosszú útra is indul. Vele átkel hegyeken, halmokon, tengereken, óceánokon ebből a világból abba a másik világba azért, hogy a mennyei Atya akaratát teljesíthesse ő is, aki egyszülött Fia áldozatával akarja megváltani az engedetlen embert a bűn hatalmából.

A lélek-menyasszony is kész arra, hogy mindenben teljesítse a mennyei Atya akaratát. Ha Szent Pál apostol tudott így nyilatkozni: *Szívesen szenvedek értetek, hogy testemben kiegészítsem mindazt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből titokzatos testének javára* (Kol 1, 24), akkor a lélek-menyasszony is ezzel a készséggel együttrezdül isteni Urával minden szenvedésében. A lélek-menyasszony tehát vállalja az együtt-szenvedést. Nem fakírságból, nem a szenvedés szeretetéből, hanem Isten szeretetéből, az ő isteni Ura Családjára iránti szeretetből. Szent Pál az Egyház javára, Isten népe közösségének a javára vállalja az együtt-szenvedést. A lélek-menyasszony ugyanis megtanulta, hogy Jézus hív: *vele legyünk a szenvedésben, és akkor majd vele leszünk a megdicsőülésben is* (2 Kor 1, 7). Róm 8, ? Ő tudja, hogy előbb vele kell lennünk a kereszttúton.

Most a 65. sz. énekből az 5-6. versszakot énekeljük:

Ki ne sírna, melyik ember, hogyha ennyi gyötrelemben
Látja lankadozni őt, látja lankadozni őt?

Ki ne sírna Máriával, hogyha látja szent Fiával
Szenvedni a szent Szülőt, szenvedni a szent Szülőt?

A lélek-menyasszony is azt a készséget nyújtogatja a szívéből, amelyet Szent Pál apostol is. Ő így szólt: *Testünkben folyton-folyvást érezzük Jézus szenvedését, hogy egyszer Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön. Életünkben állandóan ki vagyunk téve a halálnak Jézusért, hogy majd Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön. Bennünk tehát a halál működik, de tibennetek az élet* (2 Kor 4, 10-12). A szenvedésben való azonosság hasonlóságot hoz létre. Ha Jézus szenvedett, akkor a lélek-menyasszony is vele együtt viseli a szenvedést. Ez azért is nagyon kitüntető ajándék, mert akkor a lélek-menyasszonyban is Krisztus szenvedése, Krisztus élete majd a kereszthalála és a feltámadása nyilvánul meg. Életre-halálra együtt vannak. A halál működése az a rombolást akarja, Isten kegyelme, működése pedig az életet! Amikor a lélek-menyasszony együtt vállalja, hogy életében állandóan ki legyen téve a halálnak Jézusért, akkor elvállalja azt is, hogy Jézus életre, Jézus élete is kibontakozzék őbenne. A feltámadt Jézusnak a győzelme a halál felett. Az együtt szenvedés az az együtt győzelem együttes örömét is hozza magával. Mindez pedig a testvérekért. Ahogyan Szent Pál apostol vállalta azt, hogy ő állandóan ki volt téve a halálnak Jézusért, hiszen hányszor megfenyegették az életét. Azért, hogy a hívekben Krisztus élete bontakozzék, úgy ez az Istenben kiválasztott lélek is, a lélek-menyasszony is boldogan vállalja Krisztus halálában való részesedést. Akkor majd Krisztus élete lesz nyilvánvalóvá a testvérek életében is.

Énekeljük a 7-8. versszakot:

Népét hogy megmossa szennyétől, látta tenger gyötrelemtől
Roskadozni Jézusát, roskadozni Jézusát.

Látta édes egy-születtét, halálos nagy elepedtét,
Látta, hogy halálra vált, látta, hogy halálra vált.

Szent Péter apostol is részese Krisztus életének, Krisztus szenvedésének. Azt az együtt-szenvedés vállalást, amely elől először megfutott, később jóvátette, bepótolta, elfogadta. Mint valami olyan belső életet élt meg Krisztus szenvedésében való részesedéssel, hogy azt meg akarta osztani a testvérekkel is. Így szólt: *Szeretteim, örüljétek, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben! Hogy dicsősége megnyilvánulása napján majd ujjongva örvendhessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért szidnak benneteket, mert a dicsőség Lelke, vagyis Isten Lelke lebeg felettetek* (1 Pét 4, 13-14). Krisztus szenvedésében való részesedés előre vetíti az ő dicsőségében való részesedésünket is.

Ma még ugyan minden szomorúsággal tölt el – ahogyan a Római levél szerzője írja -, de a jövő dicsőség örömét ragyogtatja fel számunkra. Pétert is az ő élete keresztútján a Jézussal való örök együttlét dicsősége lelkesítette, a Szentlélek mozgatta, indította. Ő is megtapasztalta, hogy Krisztus nevét milyen sokan nem fogadják el, sőt, szidalmazzák, átokszó gyanánt veszik ajkukra, számárnak tekintik azt a Jézust, aki a kereszthalált értünk elvállalta. A római korból maradt is ilyen ábrázolás, hogy a keresztények egy keresztre feszített számár előtt hódolnak. Így tekintettek a pogányok Krisztusra. Micsoda fájdalom lehetett a főapostolnak, amikor az emberi értelemnek ezt a korlátoltságát látta. Ő, aki az igazság birtokában volt, mert megvallotta: -, „*Jézus, te vagy az Isten*

Fia!” (Mt 16, 16) - micsoda kínokat élt át, amikor látta, hogy az embertestvérek így kifordítják az igazságot. Amikor gúnyolva tekintenek Isten Fiára, a mindhalálíig engedelmes Jézusra. Mégis kereszténytársait az üldöztetések idején is boldognak mondta. Mert amikor Krisztus nevéért szidják a keresztényeket, amikor Krisztus nevéért nemcsak gyalázzák, hanem ki is végzik a tanítványokat, akkor már csak a test marad meg. Az emberi lélek kiszáll a holttestből, aki a vértanúságban életét adta Istenért. Ez az a pillanat, amelyben az ember matériája, holt teste alkalmas lesz az örök élet befogadására.

Ahogy a teremtés hajnalán *Isten megalkotta az ember testét* (Ter 1, 27). de még nem volt benne az élet lehelete, akkor Isten úgy rendelkezett, hogy ő a saját életéből lehelt bele Lelket. Ezért van az embernek hallhatatlan lelke. Ezért van az embernek Istenhez hasonló lelki élete. Úgy a vértanúságra kész ember testében is valami ilyesféle csoda történik. Szent Péter úgy mondja: *Isten Lelke lebeg fölöttetek* (1 Pét 4, 14). Isten kész arra, hogy az ő Szentlelkét beleöntse az érte szenvedést vállaló embernek az emberi lelkébe. Ez a mi boldogságunk forrása. Ez a mi jövő reményünk, mennyei boldogságunknak a záloga. Amikor a lélek-menyasszony vállalja a Krisztussal való együtt szenvedést, akkor ez egy olyan imaállapot, amelyben **Isten alig várja, hogy Szentlelkével betöltse ezt az Isten előtt kitárulkozó, életét odaajándékozó készséges lelket!**

Szent Péter azt is tudta: *Isten nem hagyja magára övéit.* (?) Így szól: *A minden kegyelem Istene, aki Jézus Krisztusban örök dicsőségére hívott meg benneteket, rövid szenvedés után maga fog titeket tökéletessé tenni, megerősíteni, megszilárdítani, és biztos alapra helyezni. Neki legyen dicsőség, és övé legyen az uralom örökkön-örökké. Amen* (1 Pét 5, 10-11).

A szenvedő embert, a betegségében halálra vált embert megerősíti az örök dicsőség reménye. Tudja, hogy Isten Fia eljött ide hozzánk, halandó emberek közé, hogy velünk sorsközösséget vállalva megszabadítson minket a bűn büntetésétől, a haláltól, és meghívjon az ő dicsőséges mennyei életére. Elvigyen magával. Szent Péter *rövid szenvedésről* beszél. Az a 80-100 vagy akárhány év az örökkévalóság szempontjából rövid idő. Az a szenvedés, amely Isten ajándéka a mi számunkra, hogy abból bontakozzon ki a mi életünk, rövid, de mégis alkalmas arra, hogy kialakítsa bennünk a krisztusi új embert. A lélek-menyasszony már tudja, hogy nem a maga erejével jutott az istenszeretés ezen magas fokára, hanem Isten ajándékából. Szent Péter is ezért mondja: *Isten fog benneteket tökéletessé tenni*, tudniillik a szeretetben.

A mi feladatunk a tökéletességre való törekvés, vagyis a tökéletes szeretetre való igyekvés, hogy mindenben a szeretet érvényesüljön életünk folyamán. De igazán a magunk erejével nem tudunk sokra menni. A nyitottságot tudjuk adni: „Kész a mi lelkünk, Uram, alakíts tetszésed szerint! Formálg, erősíts, biztos alapra helyezd az életünknek a szobrát!” Szilárdíts meg bennünket a jóban! Isten az, aki mindezt meg is teszi.

Amikor Péter a maga erejére épített, mert azt mondta Nagycsütörtök éjszakáján: „*Jézus, én soha nem foglak téged megtagadni*” (vö. Mt 26, 35), akkor kudarcot vallott. De amikor megtapasztalta Jézus megbocsátó szeretetét, és *háromszor is megvallotta neki*: „*Én is szeretlek téged, Uram* (Jn 21, 17), *mert te előbb szeretted engem*”(1 Jn 4, 19), akkor előre tudott lépni a szeretésnek az útján. Isten volt az, aki lendületet adott neki, aki a lépteit megszilárdította, aki segítette, hogy a kereszthordozásban Péter is eljusson a keresztre-feszítettségre. Az Egyház emlékezik arra, mert a hagyomány fenntartja az eseményt, hogy Péter alázatosságában azt kérte: *öt fejjel lefelé feszítsék keresztre*, mert nem méltó úgy keresztre feszíttetni, mint ahogyan Mestere. Megtették. És azóta is egész lénye Szent Péternek a mennyország felé irányul. Ha fejjel lefelé vagyunk a földről, akkor már nem lehet lefelé nézni, csak az ég felé. Ha mi is vállaljuk ezt a Krisztussal való azonosságot abban a tudatban, hogy nem vagyunk méltók vele azonosulni, akkor **Krisztus megadja nekünk is ezt a mennyei látást, hogy a földről az ég felé tekinthessünk szüntelenül!**

Ezért tudta Pál apostol is mondani: *Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség... Uram, Jézus Krisztus keresztségével kell dicsekednem* (Fil 1, 21. 26), vagyis az lesz a dicsőségem, ha engemet is Krisztussal együtt keresztre feszítenek. Krisztus a világ üdvösségéért, vagyis a világban élő embertestvérek üdvösségéért vállalta a kereszthalált. Az apostol, a lélek-menyasszony, az Istentől kiválasztott lélek is ezért vállalja akár az életet, akár a halált, hogy Krisztus Urával lehessen. Számára is az lesz a dicsőség, hogyha olyan lesz, mint a keresztre feszített Krisztus. Mert a keresztre feszítettség, a kereszten való meghalás a biztos záloga a kereszthalálunkból való feltámadásunknak is.

Énekeljük tovább a 65. sz. éneket, a 9-10. versszakot:

Szeretetnek szent kútforrása, fájdalomnak éles tőre
Járjon át a lelkemen, járjon át a lelkemen.

Hogy szívemben lángra kelni Krisztusomnak szent szerelme.
Segíts néki tetszenem, segíts néki tetszenem!

A lélek-menyasszony szívében mindig ott visszhangzanak Jézus szavai, amelyet Nagycsütörtök éjszakáján a Getszemáni kertben mondott: *„Halálosan szomorú a lelkem, maradjatok itt, és virraszatok velem!”* (Mt 26, 38). Az istenszerető lélek szüntelenül vigasztalni akarja isteni Urát. Tudja azt, hogy Jézus a bűneink miatt szomorú. A legkisebb bünt is kerülni akarja. Akkor ő az embertestvérek bűneit is engesztelni akarja saját életkeresztjeink elvállalásával. Ha Jézusnak a lelke szomorú, akkor a választott lélek egész mivoltával vigasztalni akarja isteni Urát. Jézus megmondja a vigasztalás módját is. Kéri: *Maradjatok itt, és virraszatok velem!* A lélek-menyasszony – aki az Istennek adottság imaállapotában van, nem is akar máshová menni, csak isteni Urával akar maradni! Ez az ő gyönyörűsége, ez az ő boldogsága. A házastársak is mindig egymás vigasztalására akarnak lenni. Hát akkor Istennek ez a választott jegyese mennyivel inkább ott akar lenni, ahol az ő Ura, Istene szenved. A vigasztalódás az kölcsönös. Az isteni Vőlegény ott a Getszemáni kert vérverejtékező éjszakájában vigasztalást talál a hozzá hűséges lélekben. És isteni tudásával látja az évszázadok, évezredek hűséges tanítványait, akik igenis ki akarnak vele tartani! Akik virrasztanak, akik ébren vannak, akik nem hagyják magukat a bűn bódulatába beledönteni, hogy elaludjanak a jócselekedetek végzése helyett, hogy elszalasszák a világ megváltói művében való együttlépést, együtttrezdülést. Az ő szíve már egészen isteni Uránál van, ezért kitart a virrasztásban.

Jézus azt mondta tanítványainak: *Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét* (Jn 12, 31), a gonosz lelket,

a gonosz lélek trónjáról le van taszítva Jézus alázatossága miatt. A kevély nem tud ellenállni az isteni alázatosságnak, amely Jézus szívéből árad. Valahányszor vállalja a lélek-menyasszony a maga kicsinységét, vagyis alázatosan megvallja, hogy isteni Ura nagyobb, annyiszor ő is mindig közreműködik ebben a győzelemben. Az ő szívéből is, az ő életéből is Isten hatalma *kiveti ennek a világnak a fejedelmét*, a gonosz léleknek a hatalmát. Egyre jobban csökken a gonosz befolyása, mert a lélek-menyasszony egyre jobban átadja a lelkét isteni Ura hatalmának. Isten országa egyre jobban kibontakozik a választott lélekben. A választott lélek Krisztussal együtt győzedelmeskedik a gonosz fölött. Elítéli a gonosznak a cselekedeteit. Nem a bűnnel vállal közösséget, hanem isteni Urával, aki ártatlan, akit senki sem vádolhatott bűnnel. A gonosz tudja, hogy kevés az ideje, ezért egyre jobban gonoszkodik, egyre jobban azt akarja, hogy eláradjon a bűn. De Jézus szavából

tudjuk: *Ahol elárad a bűn, ott túlárad a kegyelem* (Róm 5, 20). A kegyelmet Krisztus szerezte meg nekünk az ő mindhalig való engedelmességével, szenvedésével, halálával.

Minél jobban azonosul a választott lélek az isteni Ura szenvedésével, kereszten való gyötrődésével, kereszthalálával,

annál inkább legyőzetik az ő életében is legyőzetik a gonoszok a hatalma.

Annál inkább az ő szívében is kibontakozik Isten uralma.

Annál inkább az ő életében is megvalósul Isten terve, amelyet a teremtésben ajándékozott nekünk, hogy az ő gyermekeivé teremt bennünket.

Annál inkább megvalósul Jézusnak a terve, amellyel kiválasztja magának az embert, hogy életének részese legyen. Hogy isteni életének, szeretetből birtokosa lehessen az ember. Ahogyan a vőlegény és a menyasszony a házasságkötéstől kezdve megosztják egymással az életüket, úgy ez az isteni Vőlegény is megosztja az ő választott kicsi menyasszonyával, az Istent szerető lélekkel az ő életét. Ez az, ami azt eredményezi, hogy attól kezdve ebben a kiválasztott emberben nem a gonosz lélek uralkodik, hanem Isten. Igaz, hogy ez szenvedéssel jár. Igaz, hogy ez azzal jár, hogy az embernek bele kell hálnia az önszeretetébe, az e-világ hiábavalóságainak a szeretésébe. Bele kell hálnia az ördög incselkedéseinek kísértésének engedelmesség vágyába. Számára mindez *szemét lesz, csak hogy Krisztust elnyerhesse* (Fil 3, 8). Azt a Krisztust, aki elszenvetve a kereszttel, nem törődött a gyalázzal, aki *hitünknek szerzője és bevégzője* (Esz 8r?). Vagyis megszerezte nekünk a hit kegyelmét. És ki is teljesíti bennünk a hit kegyelmét egészen az Isten színe látása öröméig, dicsőségéig. Mert Krisztus is Isten trónjának a jobbán ül. A megdicsőült ember részt kap Isten uralmában. Ez a kifejezés: - Isten jobbán ül – ezt a megdicsőítést akarja jelképezni. Amikor az isteni Vőlegény is majd eljön, hogy magával vigye azokat, aki őt választották, akik érte megharcoltak a bűnnel, azokat majd a jobbára állítja, és akkor a lélek-menyasszony a testvéreivel együtt részesedhet Krisztus mennyei dicsőségében.

A 65. énekből a 11-12. versszakal kérjük:

Hogy szívembe jól bevessed, Szűzanyám, nagy szenvedésed
S az átvernek sebeit, s az átvernek sebeit.

Gyermekednek, a sebzettnek, ki miattam szenvedett meg,
Osszam meg gyötrelmeit, osszam meg gyötrelmeit.

A próféta megjövendölte a Messiásról: Megkínózták, és ő alázattal elviselte. „*Nem nyitotta ki száját*” (Iz 53, 8; ApCsel 8, 32), tudniillik panaszra. Az istenszerető lélek – aki az együtt-szenvedés imájában is együtt akar lenni isteni Urával – mindent elvisel őérette és övele. Az élet nehézségei őt is megkínózzák. Azt a sok tevés, amelyen keresztül kell gázolni a jó Pásztorral együtt, hogy a századik bárányt is hazahozza az egy akolba a jó Pásztor (), a lélek-menyasszonyt is megtépik. De ő nem a sebeit számolgatja (nyalogatja), nem önmagán van a nézése, ő már isteni Ura szemlélésébe feledkezett bele. Ő mindezt alázattal elviseli, mondván: nem én vagyok a fontos, Uram, hanem te, és a tieid. Értük minden kint elviselek. Én sem panaszkodom életemnek a nehézségei miatt. Nekem ez fáj, nekem olyan problémám van; hanem mint *a szelíd bárány, amelyet leölésre visznek és nem nyitja ki a száját*, a lélek-menyasszony sem panaszkodik. Talán ha kell, összeszorítja a fogát, mert így könnyebb elviselni a nehézségeket. De mindenképpen kinyitja a szívét, hogy az ő szívébe is szabadon beleáradhasson isteni Urának a szeretete, illetve ebből a kitért emberi szívből a benne levő isteni szeretet átáradjon az embertestvérek lelkébe is. Ez a helytállásnak a csendje, és a közbenjárásnak a csendje is. Ha Jeremiás próféta mondhatta: *Uram, emlékezzél, színed elé álltam, hogy közbenjárjak értük, és elhárítsam a haragot róluk* (Jer 18, 20d),

akkor a lélek-menyasszony is mindent elvállal azért, hogy isteni Urával együtt állhasson a mennyei Atya színe elé. A mennyei Atyát egyszülött Fia engedelmességére emlékezteti. A mennyei Atya előtt az egyszülött Fiú érdemeire rámutatva könyörög az irgalomért, hogy az Úr ne büntesse a bűnös embert, hanem a megbocsátásban részesítve tegyen alkalmassá minket az új élet, a megtisztult élet befogadására. Jézusról is ezért mondta a próféta: *A mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezédtek rá* (Iz 53, 4). Az a lélek-menyasszony is vállal minden megpróbáltatást, viseli isteni Urával együtt azokat a gyötrelmeket, amelyeket az emberek a bűn oktalanságával helyeznek Jézus vállára, Jézus szívére. Fájdalommal viseli a lélek-menyasszony is isteni Urának a keresztjét, a szenvedéseit, a gyötrődéseit, de tudja: Minél inkább Krisztussal van a keresztúton, annál inkább Krisztussal lesz majd a megdicsőülésében is. Szent Pál szavait így mondja a lélek-menyasszony is: *Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. ...Uram Jézus Krisztus keresztjével kell dicsekednem* (Gal 6, 14). A lélek tehát, amely egészen átadta önmagát isteni Urának, Krisztusban, Krisztussal az önmagának való, a bűnnel való, az e-világi kísértéseknek való meghalás azért nyereség számára, mert Krisztust nyeri el, Krisztussal lesz gazdagabb. A keresztfeszített Jézussal együtt tud ő is az örökkévalóság felé egyre előbbre menni, mert ott valósul meg az, amit Isten mondott már az Ószövetségben: *Kegyelmet talált a pusztában, a kardtól megmenekült nép. Izrael nyugalma felé tart...*” *Örök szeretettel szerettelek, ezért megőriztem irántad irgalmasságomat. Újra felépítelek, és te felépülsz, Izrael szűzi leánya* (Jer 31, 2. 3-4). Ez az örök szeretet, amellyel Isten mindnyájunkat szeret, a lélek-menyasszony szívében egyre inkább az együttszenvedés vállalására sarkalló szeretet lesz. Ezek a szülésnek a fájdalmai, amelyből azután új élet fakad. Isten megőrzi ezt az irgalmas szeretetét irántunk.

Nagycsütörtökön, amikor Jézus szenvedéséről elmélkedünk, amikor a lélek-menyasszony készségéről, hogy együtt legyen isteni Urával a szenvedés útján is, akkor vigyük magunkkal zárógondolatnak ezt az üzenetet: Isten örök szeretettel szeret minket, és ezért újra fölépíti a mennyei életre. Föl fogunk épülni a fájdalmas földi élet gyötrődései, a test halála után a mennyei dicsőség isteni szentháromságos szeretet-közösségébe!

Folytassuk a 65. számú éneket:

Add meg, kérlek, hogy míg élek, együtt sírjak mindig véled
S azzal, ki a fán eped, azzal, ki a fán eped.

Dicső Szüze szent szüzeknek, hadd ízleljem kelyhedet meg.
Add nékem fájdalmaid, add nékem fájdalmaid.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.